

A lélek szenved. A lélek újjászületik. A léleknek titkai vannak.

Errefelé valójában senki sem az, Aki. Kényszersorsok. Álca-ábrázatok. Átböjtölt el(v)nyomás.
„Kelet-európai rehabilitáció/ ez a kreatív szuperimitáció.”

Isten, ember és Állam – teszi mindegyik a maga dolgát.

1958. november 15. – mára: becsületében helyreállított gyásznap. Akkor, ott, 7 óra 48 perckor a hóhér nekifogott „munkájának”. Heten kerültek sorra. Heten! – mint a gonoszok? 8 óra 33 perckor már végzett. Varjak rikácsoltak az udvaron.

Len kötélen himbálódzó

hét novemberi hajnal.

Levetett katonacsizmák lépnek, Emlékezés, eléd.

Nincs közös emlékezés. Mindenki magát igyekszik visszahallani a valóságból.

Épp az álmok ideje kísért – éjszaka van. A papír fölött virrasztok, s az 1990-es évet ébresztgetem. Ma már nem beszélgethetek apámmal. Meghalt. Nincs?

Maradt itt sok elvarratlan szál 56 viszonylatában. Magam lelkével kell elbeszélgessek.

1956 – A szenvedés alkímiája/2.□

Sokáig nehezteltem rá – mért kellett élete meghatározó eseményéről, a forradalomról és börtönéveiről oly kitartóan hallgatni. Vajon amit eltagadunk/ amiről nincs tudomásunk, az nem hat?

Akkor ott 90-ben, a 301-es parcellában: hívott, kísérem el zarándoklására, tartott az elérzékenyüléstől - alig pillantottam az arcába. Egy ismeretlen „víz” partján álltam. Ő pedig sírről sírra navigálva, a maga különös gondosságával azonosította be a neveket a tévéből-újságból rekonstruált térképével. Pár nap múlva aztán összerendezett vonásokkal már egykori bajtársai társaságában tért vissza tisztelettevésre a gyászévfordulón – koszorúval, gyertyával, emlékekkel, megtalált kézfogásokkal. (Minden folyót összefog az óceán).

Ő mondta az ünnepi beszédet: „Nem voltunk hősök, csak kötelességüket teljesítő honvédek.”

Azóta évről évre összegyűlnek, fogatkozóban, de mégis!

Kérdem magamtól:

Milyen csillagmozgások terelik majd fiam, Vasi Szabolcs Péter sorsát. A mesék modorában majd nyilódzó értelmének, mi történhetett szerintem abban a sorsdöntő esztendőben apámékkal, s tovább, a családokkal, az Országgal.

Hát kezdem:

Egyszer régestelen-régen a Medvét megszállta a vágy, hogy hosszú téli álmára készüljön, elhatározta tehát, máshol ő nem horkol, kizárólag s kivált az ország Házában. Cammokált hát, tövisek teremtek talpába, jutott egész Soroksárig, ahol is pár „kutya” magyar rávakkantgatott. Őket később e vicsorgásukért kitagadta a behódolt, gyomortelt falka.

1956 – A szenvedés alkímiája/3.

Amilyen az úr, olyan a szolgál! S a sintér is egy törvényerejű reggelen a kötelet nagyon szorosán meghurkolta... Ott! – és akkor! – látta-e, csodásmetamorfózis, - ezeknek a kivert ebeknek tündöklelesen emberi volt az arca...

A lomha erdőben aztán háborgott a Medve tudattalanja.

Tetszik majd a mesém? Biztos, hogy nem. Addig is elősorolom a tényeket, míg a csecsemőkben megnő az értelem.

Elsőként Magyar János, majd Kálmán Dezső és Kicska János és Rémiás Pál és Szabó Pál és Szendi Dezső és legvégül Mecséri János.

Katonák voltak. Ma vértanúk.

A történelemkönyvek jegyzik 1956. november 4-ei győztes (?) csatáját, már most középiskolai jegyzet.

A Belváros védelmére, Budapestre rendelt esztergomi 51-es légvédelmi tüzérsztály ütegei Jutadombnál vették felállásaikat. Tökölről érkezett a szovjet hadoszlop, senki sem sejtette, hogy a járművek egyikében ül a letartóztatott Maléter Pál, honvédelmi miniszterünk.

Onnan lőttek először. Ágyúink vissza „ugattak”. Az adok-kapok után, szerte a felszaggatott földön elterült halottak, jajongó sebesültek. Az egymásnak ugrasztott Eszmék véralósága.

A szabadságharcot végül leverték. A megtorlás Mecséri ezredet 51 katonájával perbe fogta. A kivégzetteken kívül a többiekre hosszabb- „rövidebb” börtönbüntetés várt.

A nehéz sors nem mindig átok. A lélek szenved. A lélek újjászületik. És most már a Gyásznapokról lehet és kell is megemlékezni... beszélni.

Beszélni. Míg van kivel. Az is arany!